

Publicerad 2017-01-08 20:37 av Timmie Lost

Litet poem om ensamhet, självförstörelse och havsmonsterspillning.

Små bläckfiskars skelett

Ingen kom och mötte mig vid vägkanten idag

Stod och väntade, ingen kom

Så jag gick

Mamma dricker vin

Njuter, stannar tiden

Ser in i sig själv

Jag gick till stranden

Letade fynd bland sten och tång och gammalt vrak

Rostiga spikar, små bläckfiskars skelett

Söker efter det Kraken lämnat efter sig

Ingen kom och mötte mig vid vägkanten

Mamma dricker vin igen

Alla skrattar men minns samtidigt

Vad guldfiskskålen faktiskt är fylld utav

Bärnsten ansågs också vackert en gång i tiden

(Jag vet; jag samlar på den)

Så alla fortsätter att dansa och vara normala

Förtränger tröstlöst

Att även avfall kan glimma som guld

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Timmie Lost med Poeter.se id #57672 innehar upphovsrätten